

ZAŠTO ŽABE KREKEĆU

Ovo je jedna od priča koju je nekada, obično pred spavanje, meni i mojoj mlađoj sestri Plemi bezbroj puta pričao moj djed Hajdar, a sada je ja, da ih lakše uspavam, pričam svojim kćerkama Ulviji i Uni, a Plema svojim Ini i Ajni. Čini mi se da sam je tada, kada sam djetinje naivno i tajno pokušavao istom pričom da i ja uspavam djeda, znao mnogo bolje djedu nego sada vama prepričati. Moga djeda već odavno više nema i kako ne mogu u njegovim očima, punim dobrote i ljubavi, da pratim pravi tok priče to mi se čini da su i same riječi iz priče izgubile nešto od svoje prvobitne čarolije. A sve kažem, sve čega se još sjećam. Možda je ipak čar djedovih priča bio, ne toliko u samoj priči koliko u mojim godinama i njegovim dugim brkovima koji su poput čarobnih slijepih miševa sjekli tamni vazduh sobe dok su se preplitale i u pletenicu sna i jave uplitale tajnovitim šapatom izgovorene riječi, odvažni prinčevi i prelijepi princeze, ribe koje lete, žabe koje govore, oblaci koji imaju noge, pospane zvijezde, strašni vukodlaci i nježni svici. I ova priča je i počinjala i završavala se kao i sve druge djedove priče, malo nakrivo.